

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Sędziowie: SO Agata Adamczewska (spr.)

SR del. do SO Joanna Knobel

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Słuja

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Danuty Mazur

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2014 r.

sprawy **D. B. (B.)** oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 3 czerwca 2014 roku, sygn. akt. III K 632/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. B. w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zasądza od oskarżycieli posiłkowych: T. L. i małol. M. M. (1) reprezentowanej przez ojca M. M. (2) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze po 1/3 części, tj. w kwotach po 16,66 złotych,
4. zwalnia oskarżonego D. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za drugą instancję.

Joanna Knobel Jarosław Komorowski Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w sprawie o sygn. akt III K 632/13 uznał oskarżonego D. B. za winnego tego, że w dniu 14 września 2013r. w P.na ulicy (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nieumyślnie powodując wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...)nr rej. (...), jadąc z prędkością przekraczającą 103 km/h przy dopuszczalnej w tym miejscu prędkości 50 km/h, niedostosowaną do warunków drogowych i atmosferycznych, w związku z występującymi w tym dniu opadami i mokrą nawierzchnią, i niezapewniającą panowania nad pojazdem, utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na chodnik, uderzając w stojącą na chodniku K. L., która w wyniku odniesionych obrażeń poniosła śmierć na miejscu zdarzenia, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i wymierzył oskarżonemu za nie karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody (w kwocie 3.445 złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. L.) i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (w kwocie 50.000 złotych na rzecz małoletniej oskarżycielki posiłkowej M. M. (1) oraz w kwocie 10.000 złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. L.).

Sąd I instancji orzekł wobec D. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat (na podstawie art. 42 § 1 k.k.). Sąd zaliczył także na poczet kary pozbawienia wolności i orzeczonego środka karnego, odpowiednio, okres zatrzymania oskarżonego oraz okres zatrzymania prawa jazdy, a także obciążył go kosztami postępowania i wymierzył opłatę.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych oraz obrońca oskarżonego.

Pełnomocnik małoletniej oskarżycielki posiłkowej M. M. (1) zaskarżył wyrok Sądu I instancji w punkcie 1 i 2 (w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środku karnym). Zarzucił orzeczeniu:

1. rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności,
2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez zastosowanie na podstawie art. 46 § 1 k.k. środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz Małoletniej M. M. (1) kwoty w wysokości 50.000 zł, która to kwota nie odzwierciedla w pełni poniesionej przez nią krzywdy psychicznej, będącej następstwem śmierci matki,
3. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez zaniechanie zastosowania art. 46 § 1 k.k. i nie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec małoletniej M. M. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik małoletniej oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności, zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości zgodnej z wnioskiem oskarżycielki posiłkowej, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 200.000 złotych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie odwoławczej pełnomocnik małoletniej oskarżycielki posiłkowej wniósł nadto o podanie wyroku do publicznej wiadomości i zasądzenie na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. L. zaskarżyła wyrok Sądu I instancji w punkcie 2 (w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym), zarzucając rozstrzygnięciu:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu kwoty zadośćuczynienia za doznaną przez T. L. krzywdę w stosunku do rozmiaru faktycznie doznanej przez oskarżyciela posiłkowego krzywdy, związanej ze śmiercią K. L., w szczególności w świetle zeznań pokrzywdzonego i L. L..

Podnosząc powyższy zarzut apelująca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego D. B. środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz T. L. kwoty 30.000 złotych.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosła także o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. L. zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu w postępowaniu odwoławczym, według norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego D. B. zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zarzucił rozstrzygnięciu rażącą niewspółmierność kary przejawiającą się w wymierzeniu oskarżonemu nadmiernie surowej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy szereg okoliczności łagodzących dotyczących oskarżonego, a w szczególności postawa D. B. przed i po popełnieniu przestępstwa, fakt przyznania się oskarżonego do zarzucanego jemu przestępstwa, wyrażenia skruchy i żalu oraz złożenia szczegółowych wyjaśnień umożliwiające precyzyjne ustalenie stanu faktycznego, w świetle których orzeczona kara jawi się jako kara rażąco surowa, przemawiają za wymierzeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W związku z tym, że apelacje obu pełnomocników oskarżycieli posiłkowych skarżą wyrok Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o środku karnym w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w pierwszej kolejności Sąd odwoławczy zajmie się tym problemem, analizując rzezone apelacje w tym zakresie łącznie.

Pełnomocnik małoletniej oskarżycielki posiłkowej, nie zgadzając się z wysokością zasądzonego przez Sąd I instancji zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a także podnosząc, iż błędem było zaniechanie orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej oskarżycielce posiłkowej, zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę przepisu prawa materialnego – art. 46 § 1 k.k. Wskazać należy, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu tego prawa zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania.

Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. miało w niniejszej sprawie charakter fakultatywny, bowiem żadna osoba uprawniona w toku całego postępowania nie złożyła stosownego wniosku w tym zakresie. Tym samym Sąd mógł ale nie musiał wskazanego środka karnego orzekać. Gdy ustawa stwarza tylko możliwość zastosowania określonego przepisu, to przez niezastosowanie go sąd nie dopuszcza się takiej obrazy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7.11.2013r. II AKa 193/13).

W związku z tym, że w analizowanej sprawie ani strona pokrzywdzona ani prokurator nie sygnalizowali w ogóle kwestii szkody materialnej poniesionej przez małoletnią M. M. (1) na skutek tragicznej śmierci matki, skupiając się na krzywdzie, jaką dziewczynka w wyniku tego zdarzenia doznała, Sąd Rejonowy nie czynił żadnych ustaleń faktycznych w omawianym zakresie. W tych okolicznościach, wobec braku rzezonych ustaleń, nie sposób uwzględnić wniosku apelującego zawartego w punkcie 3 wniesionego przez niego środka odwoławczego. Dokonywanie ustaleń co do wysokości szkody materialnej poniesionej przez małoletnią oskarżycielkę posiłkową na etapie postępowania odwoławczego, sprowadzałoby się do niedozwolonego uzupełniania przewodu sądowego (art. 452 § 1 k.p.k.). Wobec faktu, iż postępowanie w przedmiocie zasądzenia określonych kwot pieniężnych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem jest de facto postępowaniem cywilnym, ubocznym w stosunku do postępowania karnego, którego celem głównym jest wykrycie sprawcy przestępstwa i pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej (art. 2 ust. 1 pkt 2 k.p.k.), brak jest podstaw do skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem Rejonowym w celu poczynienia przedmiotowych ustaleń faktycznych. Brak orzeczenia sądu karnego w zakresie obowiązku naprawienia szkody otwiera stronie drogę do dochodzenia swych roszczeń na drodze procesu cywilnego. W tym zatem zakresie Sąd Okręgowy uznał apelację pełnomocnika małoletniej oskarżycielki posiłkowej za niezasadną.

Jak już wyżej wspomniano, zarzutu zasądzenia zbyt niskiej kwoty tytułem zadośćuczynienia pokrzywdzonym za doznaną krzywdę również nie można sprowadzać do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego (art. 46 § 1 k.k.). W przypadku gdy skarżący odnosi zbyt niską kwotę przyznanego mu zadośćuczynienia do nieprawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji w zakresie rozmiaru krzywd doznanych przez pokrzywdzonego, możemy

mówić o ewentualnych błędach w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), jak to uczyniła w swojej apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. L.. Wskazać jednak należy, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, mimo funkcji odszkodowawczej, jaką pełni wobec pokrzywdzonych, ma dodatkową funkcję represyjną wobec sprawcy przestępstwa, będąc jednym ze środków karnych, wymienionych w art. 39 k.k. O surowości ukarania oskarżonego decyduje suma wymierzonych mu kar i orzeczonych wobec niego środków karnych. Tym samym wysokość zasądzonych kwot pieniężnych z tytułu zadośćuczynienia za doznane przez pokrzywdzonych krzywdy można rozpatrywać również w kategoriach rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy jest kompletny. W tej mierze nie można Sądowi I instancji poczynić żadnych zarzutów, albowiem przeprowadzając postępowanie dowodowe dążył on ze wszelkich miar do wykorzystania wszystkich źródeł dowodowych mogących rzutować na odpowiedzialność karną oskarżonego D. B.. Sąd Rejonowy w sposób staranny rozważył dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego oskarżonemu czynu zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Należycie też wykazał winę oskarżonego, a swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Mając to na uwadze Sąd odwoławczy uznał, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sformułowany przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego T. L. nie zasługiwał na uwzględnienie. Błąd ustaleń faktycznych stanowiący trzecią podstawę odwoławczą zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy (jak w badanej sprawie), sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6.02.2013r. II AKa 261/12). Omawiany zarzut powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, a tego skarżący w niniejszej sprawie nie czyni. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, również w oparciu o zeznania oskarżyciela posiłkowego i świadka L. L., zakres krzywdy, jaka poniósł T. L. w związku ze śmiercią siostry. Podobnie Sąd ten dostrzegł ogromną tragedię, jaka stała się udziałem małoletniej córki K. L., czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Czyniąc te, słuszne w ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia, Sąd I instancji zdecydował o orzeczeniu wobec D. B. zadośćuczynienia za krzywdy doznane przez T. L. i małoletnią M. M. (1) i zasądził na ich rzecz wcale niemałe kwoty pieniędzy. Truizmem jest twierdzenie, że żadne pieniądze nie są w stanie nawet w najmniejszym stopniu wynagrodzić M. M. (1) straty Mamy, a T. S.. Tym samym każda zasądzona kwota zadośćuczynienia będzie kwotą umowną, symboliczną. Pamiętać jednak należy, że zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 k.k. jest środkiem karnym, a więc elementem represji karnej wobec sprawcy przestępstwa. Odnosić jego wysokość należy zatem nie tylko do uzasadnionych potrzeb pokrzywdzonych, ale także do osoby sprawcy, jego sytuacji majątkowej, rodzinnej, bacząc, by zastosowana w ten sposób represja nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Mieć na względzie też należy, by skazanie sprawcy nie pociągało za sobą niewspółmiernie drastycznych skutków dla jego najbliższych. Oczywiście skutki popełnionego przez D. B. nieumyślnego występku będą odczuwalne przez jego rodzinę przez wiele lat, a może nawet przez całe życie. Miarkować zatem trzeba, by represja ta, wobec najbliższych oskarżonego, nie była niewspółmiernie surowa.

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż kwoty zasądzone w zaskarżonym wyroku na rzecz pokrzywdzonych, nie należąc do niskich, choćby w niewielkim, symbolicznym stopniu zadośćuczynią krzywdom przez nich doznany, z drugiej zaś strony, stanowiąc niewątpliwą dolegliwość dla oskarżonego i jego rodziny, są adekwatne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu.

W tym stanie rzeczy uznano, że apelacje oskarżycieli posiłkowych w zakresie wymiaru środka karnego z art. 39 pkt 5 k.k. nie zasługują na uwzględnienie.

Pełnomocnik małoletniej oskarżycielki posiłkowej wskazując na rażąco łagodność kary orzeczonej wobec D. B., domagał się wymierzenia oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności. Z kolei obrońca oskarżonego, powołując

zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. wywodził, iż kara wymierzona D. B. jest rażąco niewspółmiernie surowa wobec niezastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Orzekanie o karze ma charakter indywidualny, a proces wyboru i miarkowania właściwej in concreto represji karnej jest w pewnej mierze subiektywny. Dlatego też ustawodawca określając w art. 53 k.k. zasady i dyrektywy modelowego orzekania o karze pozostawia sądowi określony zakres swobody w jej wymierzaniu. Wykładnikiem granic "uznaniowości" sądu jest wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28.02.2013r. II AKa 550/12).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. i art. 54 k.k. Nie budzi przy tym wątpliwości, że kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco, niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1973 r., V KRN 474/72, OSNK 1973/6/76).

Na wstępie stwierdzić trzeba, że, w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy w sposób należyty ustalił wymiar kary dla oskarżonego D. B.. Orzeczona kara jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz rozmiarów społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd Rejonowy kształtując jej wymiar w sposób należyty wziął pod uwagę poszczególne okoliczności obciążające oraz okoliczności łagodzące, co w efekcie doprowadziło do sytuacji, wymierzenia kary sprawiedliwej. Wymiar przedmiotowej kary Sąd I instancji należycie uzasadnił w szczegółowym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W świetle tych rozważań wniosek pełnomocnika małoletniej oskarżycielki posiłkowej o zaostrzenie orzeczonej wobec D. B. kary do 4 lat pozbawienia wolności nie mógł zostać uwzględniony. Przy tak surowym wymiarze kary zachwiana zostałaby równowaga w zakresie wszystkich dyrektyw wymiaru kary, dając druzgoczącą przewagę dyrektywie prewencji generalnej, a także wysuwając na pierwszy plan kwestię odpłaty za popełnione przestępstwo, która nie mogłaby zostać uznana za odpłatę sprawiedliwą, a noszącą cechy swoistej zemsty. Podobnie ocenić należy wniosek pełnomocnika strony o podanie wyroku do publicznej wiadomości.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie dopatrył się okoliczności, które uzasadniają przychylenie się do wniosku obrońcy oskarżonego i złagodzenie elementów kary wymierzonej D. B. zaskarżonym wyrokiem, poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wymierzona oskarżonemu kara, zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, spełni wszelkie przesłanki stawiane karze sprawiedliwej, jeśli wykonanie jej zostanie warunkowo zawieszona. Zdaniem Sądu Odwoławczego wobec oskarżonego można skonstruować pozytywną prognozę kryminologiczną i celowym jest warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec niego kary. Zauważyć bowiem należy, że jak stwierdził Sąd Najwyższy w swych orzeczeniach warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją opartą na indywidualno – prewencyjnym rozumieniu celu kary oraz na poglądzie, że kara pozbawienia wolności w niektórych przypadkach nie jest konieczna dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę nowego przestępstwa. Jej dolegliwość nie polega na tym, że kara jest rzeczywiście wykonywana, lecz na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonaniem, mającym pełnić wobec skazanego funkcję ostrzegawczą i hamującą. Instytucja, o której mowa pozostaje zawsze prawem Sądu, ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Na warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje właśnie owa pozytywna prognoza.

Nie można nie zauważyć, iż D. B. popełnił nieumyślne przestępstwo. Nigdy dotychczas nie był karany za przestępstwa i za wyjątkiem wykroczenia, polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości w ruchu drogowym, przestrzegał porządku prawnego. Nie bez znaczenia jest fakt, że oskarżony pozostaje mężem i ojcem małego dziecka. Ma na utrzymaniu rodzinę, pracuje, prowadzi ustabilizowane życie. Mając na uwadze postawę życiową oskarżonego jako ojca i męża, niewątpliwie jego pobyt w zakładzie karnym mógłby przynieść skutki odwrotne od zamierzonych. Konsekwencje pozbawienia D. B. wolności w sposób drastyczny wręcz odbiłyby się na jego najbliższych i de facto to oni ponieśliby krzywdę związaną z jego ukaraniem. Takie negatywne skutki odczuliby też niewątpliwie pokrzywdzeni, dla których pobyt oskarżonego w zakładzie karnym wiązałby się z niemożnością zarobkowania, a tym samym wypełnienia ciężących na nim obowiązków finansowych wobec nich. Zdaniem Sądu Okręgowego, oskarżony, który dopuścił się poważnego w skutkach przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., będąc wcześniej karany mandatem za przekroczenie dozwolonej prędkości, winien zostać na dłuższy czas wyeliminowany z grona kierowców, co dostrzegł Sąd I instancji orzekając wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów na 5 lat. Postawa oskarżonego – człowieka przygnębionego skutkami jego czynu, którego żal, skrucha i postawa po popełnieniu przestępstwa nie budzi zastrzeżeń, przemawia przeciwko wyeliminowaniu D. B. z grona ludzi wolnych. Kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie oznacza jednak bezkarności oskarżonego – ma ona działać na niego motywująco w zakresie życia zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym, w tym i w zakresie podjęcia działań mających na celu wywiązanie się z obowiązków finansowych nałożonych na niego w zaskarżonym wyroku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość popełnionego przez niego czynu Sąd zastosował maksymalny okres próby, bowiem tylko taki będzie wystarczający do zweryfikowania, czy pozytywna prognoza skonstruowana wobec oskarżonego była trafna.

Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w związku z tym, że środki odwoławcze wniesione przez pełnomocników oskarżycieli posiłkowych nie zostały uwzględnione, oskarżyciele posiłkowi, oprócz kosztów poniesionych już przez siebie, zobowiązani zostali do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze po 1/3 części. Łączna wysokość tych kosztów wynosi 50 złotych, z czego 30 złotych to koszty uzyskania informacji z KRK, zaś 20 złotych to ryczałt za doręczenia). 1/3 rzeczonych kosztów poniesienie za oskarżonego Skarb Państwa, bowiem środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę został uwzględniony.

Joanna Knobel Jarosław Komorowski Agata Adamczewska